

‘Vertel me het hele verhaal,’

zei de dokter tegen het koppel dat voor hem zat.

In de kamer zweefden stofdeeltjes op de leegte. De vrouw zat rechtop en had een open gezicht. De man aan haar zijde zat voorover gebogen, alsof hij zijn schoenen wilde bestuderen. Hij was, net als zij, ongeveer zestig, dat wist de dokter door het dossier. Maar de man zag er ouder uit, door de kreuken in zijn kleren en de regenwolken onder zijn ogen. Een knoopje van zijn hemd was verkeerd geknoopt.

De vrouw zag er geweldig uit, ze droeg een prachtige jurk die strak rond haar grote boezem zat en die je niet bij een alledaagse dag zou verwachten. Rond haar polsen zaten enkele smalle gouden bandjes. Ze droeg een mooie ketting rond haar hals, die er duur uitzag. Het enige wat niet leek te kloppen was haar make-up, die leek niet vakkundig te zijn aangebracht. Verder kon je haar zo inkaderen en naar haar blijven kijken.

Zonlicht legde zich in de ruimte en belichtte de eikenhouten kasten en het donkere, gelakte hout van het bureau dat centraal in de kamer stond. Ook viel het licht op een foto van een blonde dame, de vrouw van de dokter. Dat licht werd weerspiegeld in het glas en vond een waterachtige reflectie op het hoge plafond. Het duurde even voor er een repliek kwam. De vrouw keek naar haar man, waarbij haar blik verzachtte. Dan keek ze de dokter aan.

‘Eigenlijk is het nog maar een recente evolutie.’

Hij had het al gemerkt toen ze binnen kwamen, maar opnieuw verwonderde de dokter zich over de helderheid waarmee ze sprak, haar verzorgde taal, die ze bijna leek te zingen. Ondanks de situatie, dacht de dokter.

‘Het viel me pas op toen hij minder begon te schilderen de voorbije maanden.’

‘Schilderen,’ zei de dokter. Het kon een bevestiging of een vraag zijn.

‘Ja,’ zei de vrouw. Ze keek naar haar man. ‘Laat u zich vooral niet vangen door zijn uiterlijk. Hij is bijzonder getalenteerd. Maar hij is – nu misschien nog meer dan vroeger – verschrikkelijk bescheiden.’ Ze keek terug naar de dokter. ‘U zou zijn werken eens moeten zien. Zijn kleurgebruik, zijn lijnen, alles zingt zo van het canvas het atelier in. Hij kan geen boom schilderen of je gelooft in het hout, in de bladeren, in de schors. Je ruikt de hars.’

Ze ademde langzaam.

‘Schilderen was alles voor hem. In die zin zelfs dat het in grote mate ons leven heeft bepaald.’

‘Hoezo?’ vroeg de dokter.

‘We hadden een winkeltje, een kleine supermarkt. Die deed het niet slecht. We verdienden genoeg en mensen in de buurt kwamen met plezier naar ons. Liever dan naar zo’n grote winkel waar niemand je kent. Maar hij was niet gelukkig. Hij probeerde het te verbergen, maar ik voelde het. Ik merkte het aan zijn gedrag, aan hoe hij telkens wanneer er geen klanten waren naar buiten stond te staren. Het zijn de wolken, ziet u.’

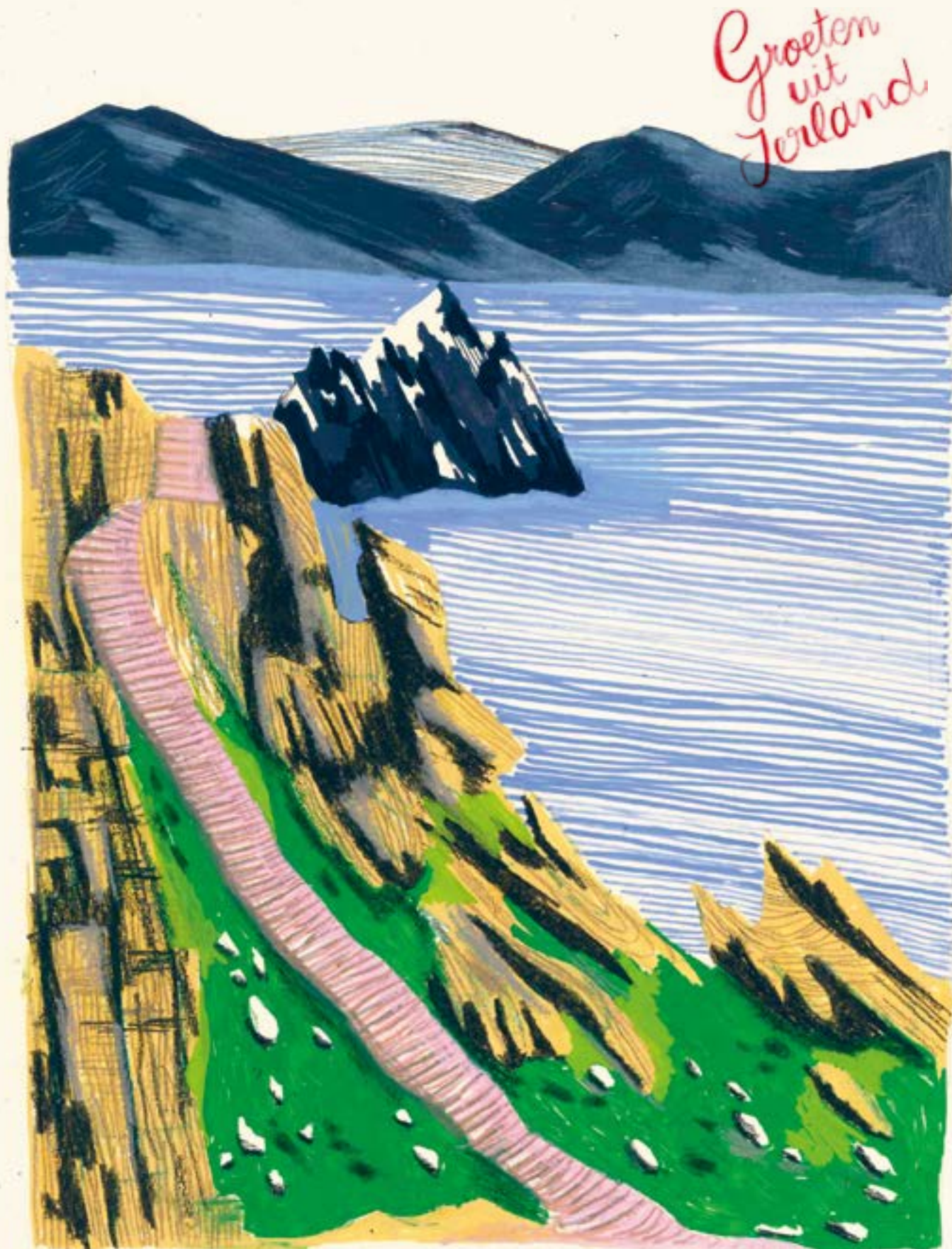
De dokter trok zijn wenkbrauwen op.

‘Het liefst van al schildert hij wolken. Hele luchten vol, in alle vormen. Donker, licht, met regen of drijvend op een blauwe hemel. Hij is altijd al een dromer geweest. Dat was één van de redenen waarom ik ooit ...’

Haar adem stakte.

‘Waarom ik ooit op hem viel.’ Ze legde haar hand op zijn knie. De man gaf niet te kennen dat hij het merkte.

In alle geval, het was duidelijk dat er iets moest veranderen.

We namen een drastische beslissing. Onze reizen gingen vaak naar Ierland en Schotland of de eilanden daar in de buurt, en telkens opnieuw viel ons op hoezeer het landschap tot ons sprak, hoezeer we voor het eerst leken te kunnen ademen, alsof we net geboren waren. Hoeveel beter hij zich voelde. Alsof het leven tussen groen en heuvels en rotsen en meren en bossen en kusten en onder de grootste wolkenhemels ideaal was voor zijn schilderende blik. Dus hebben we alles verkocht en zijn we naar Ierland vertrokken. Zo, zonder terug te blikken.'

Ze slikte.

'Ik deed het met plezier, voor hem.'

Ze schudde haar hoofd alsof ze een gedachte van zich afschudde.